

oud nieuws

Uitgegeven door de historische vereniging Crempene van Krimpen aan de Lek

---

Veranderingen t.b.v. de dijk versterking

door Floor Hartog.

Dit artikel is uit een serie over de geschiedenis van huizen die moeten worden afgebroken voor de komende dijkversterking. Het omschrijft de geschiedenis van de woonhuizen Ooster Lekdijk 32 en 34. Dit zijn 2 bedrijfswoningen van houthandel Boogaerd. De afbraak is in 2014 gepland.

Om wat meer te weten te komen over de bouwgeschiedenis en de families die in deze huizen hebben geleefd, nodigden de huidige bewoners van nr. 32, mevr. Nel Visser en haar broer de heer Rien Visser mij vriendelijk voor een gesprek uit. Zij zijn de derde generatie Visser die het huis bewonen.

Mijn bezoek was precies op 1 febr. 2013 de dag waarop de watersnood van 1953 werd herdacht. Het gesprek kwam natuurlijk op de gebeurtenissen welke in de watersnoodnacht van 31 januari op 1 februari 1953 rondom dit huis plaatsvonden. Men was wel hoog water gewend in dit huis maar nu ging het goed mis, het water steeg tot het plafond in het onderhuis. Natuurlijk had men alle belangrijke zaken al naar boven gebracht.

Oude stoommolen van houthandel fa. Boogaerd

Voor die tijd had vader Kees Visser al zoveel mogelijk mensen in de Buitenweg gewaarschuwd. Men had daar, door de stormwind, de luidende klok niet gehoord. Het huis was achter en opzij omgeven door water en het stroomde over de dijk. Iets verder bij schilder De Jager spoelde de dijk flink aan de binnenzijde weg. Dit gebeurde ook bij de Ooster Lekdijk bij de Buitenweg. De niet onderheide dijkhuizen aan de Ooster Lekdijk 32 en 34 zijn in 1910 gebouwd als 2 huizen onder één kap. Het was de bedoeling om aan de westzijde er

meer huizen tegenaan te bouwen hetgeen echter nooit is gebeurd. Dat is de reden waarom de buitenmuur aan de westzijde, zoals goed is te zien, enkelsteens is gebleven en met mortel is afgesmeerd. Aan de oostzijde, bij de burenen, is de buitenmuur wel dubbelsteens met IJsselstenen gemetseld.

Voor de bouw gebruikte men materialen afkomstig van het in 1910 gesloopte woonhuis dat zuidelijk van het balkengat bij de loods van de stoomhoutzagerij stond. Er was, net als nu nog, wel een pad naar de houtloods aan de rivierzijde maar bij flink hoog water moest opa Visser met zijn gezin naar de dijk roeien.

Wij kennen dit oude woonhuis van een mooi schilderij van C.W. Verhoeff.

Als gevolg van de watersnood van 1953 ging het Hoogheemraadschap er snel toe over om een buitendijkse kade langs de rivierdijken aan te leggen. Dit was de huidige kleikade met een steenglooïing aan de binnenzijde. Men begon ook, vanaf de Noord, om de buitendijkse huizen en gebouwen op te vijzelen. In 1960 waren deze 2 huizen aan de beurt. Tijdens het opdraaien kon men in het huis blijven wonen. Het huis werd 1,5 meter opgedraaid, met als voordeel dat er een hoger onderhuis ontstond. Men hoogde ook de vloer van het onderhuis wat op om niet zo snel rivierwater binnen te krijgen. Maar aan de hoogte van het woonerf veranderde natuurlijk niets. Ook nu nog heeft men afdichtingsplaten nodig om het binnenstromen, bij een hoog tij, van het rivierwater in het onderhuis tegen te houden.

Het rijpad van de dijk naar de “Stoommolen” liep vroeger aan de oostzijde van de huizen. Tijdens het aanleggen van de verhoogde kade is de ingang naar dit pad aan de westzijde aangelegd. Vóór het opspuiten van de buitenpolder, ten behoeve van het bungalowpark, was er langs het rijpad een watergang van de Lek naar de dijk. De polder waterde hier op uit. In deze watergang heeft lange tijd een schipper in ruste met zijn vrachtschip gelegen. Hij is later bij veerdienst Vos in dienst gekomen. Na de oorlog lagen, als gevolg van de woningnood, aan de westzijde van het balkengat een aantal woonarken. Ook de boven omschreven schipper had daar later een woonark. Op dit moment is er nog één ark over.

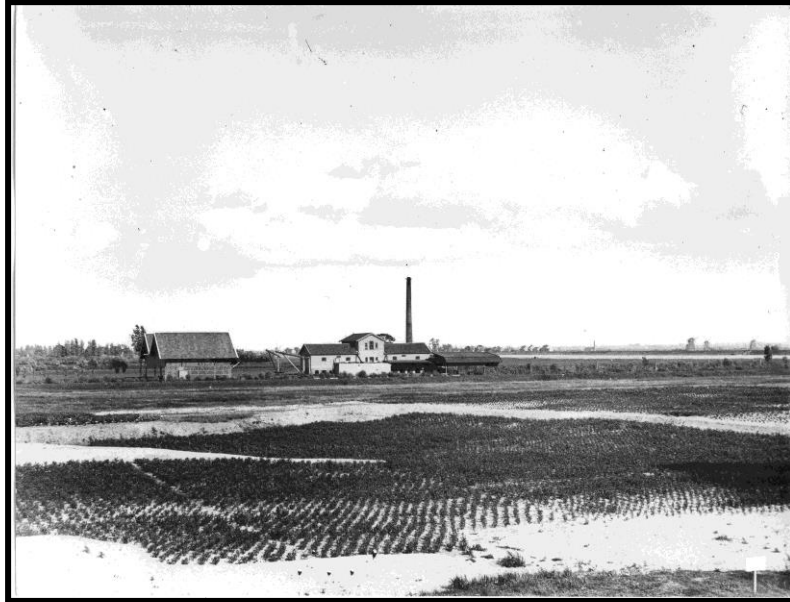
Marinus Visser en zoon Kees

Enige bijzonderheden over de 3 generaties Visser die dit huis 103 jaar bewoonden. Zowel opa Marinus als vader Kees werkten bij Boogaerdt. Opa Marinus werd geboren in 1879 en overleed in 1968. Hij was groepsbaas en werkte 58 jaar bij houthandel Boogaerdt.

Hij was zeer geïnteresseerd in de geschiedenis van Krimpen en kon daar mooi over vertellen. Ook hield hij een dagboek bij waarvan de laatste delen nog aanwezig zijn.

Hij was de laatste molenaar op de houtzaagmolen “*Weltevreden*” die, tot de brand in 1910, door de wind aangedreven zaagde.

Het jaar 1910 moet voor Marinus Visser bijzonder zijn geweest. De watertoren werd in gebruik genomen, de molen brandde af, zijn oude huis werd afgebroken en hij betrok een nieuw huis met, voor het eerst, een drinkwateraansluiting.

Stoommolen, gezien ongeveer vanaf de oude drijfriemenfabriek

Zijn zoon Kees, de vader van Rien en Nel leefde van 1904-1974, hij werkte 40 jaar bij Boogaardt als houtvlotter en houtsorteerder in de balkengaten. Ook werkte hij 3 jaar bij de drijfriemenfabriek van Roest. Dus ook bijna altijd in de houtindustrie. Zijn vrouw, mevr. Visser-Huisman, leefde van 1910-1983.

In het buurhuis nr. 34, aan de oostzijde, woonden vanaf 1910 de families Boon, Verwaal en De Rooy allen werknemers van Boogaardt. Later woonden er ook enige huurders voor een kortere periode o.a. Esmé Pothof.

Bijzonder is te vertellen dat de twee huizen op een historische plaats staan. Ongeveer onder de huizen is in 1370 een houten uitwateringssluis aangelegd om de waterstand in de polder Schuwacht op een natuurlijke manier beter te regelen. Deze gebeurtenis is ook omschreven in onze boekuitgave nr. 5 dat handelt over *De Maria Vocor Luidklok anno 1388* met als motto: wat gebeurde er rond 1388 in ons dorp. Het verhaal is in het kort als volgt. De zelfstandige polder van Schuwacht had afwateringsproblemen. Men kwam overeen met het bestuur van de polder Krimpen a/d Lek om een stuk grond te kopen waarbij men de Breekade om mocht leggen en een nieuwe dijkstoep mocht maken. Hierdoor kwam een driehoekig stuk land beschikbaar. Men groef een brede vliet richting de huidige omgelegde Breekade, maakte een sluis in de dijk en groef ook een watergang tot in de Lek. Een gedeelte van deze vliet is nog altijd langs de Breekade, tot het pad naar de boerderij van De Vries, aanwezig. Na enige jaren viel het resultaat van de afwatering toch tegen en liet men de polder Schuwacht definitief afwateren richting Ouderkerk a/d IJssel. De reden hiervan was dat het polderpeil daar 70 cm lager lag. Ook nu nog wordt de afwatering, hoewel mechanisch, op dat punt gerealiseerd.

De aanstaande werkzaamheden voor de dijkversterking en het slopen van de huizen op de plaats van de oude sluis is een unieke gelegenheid om te onderzoeken of er resten zijn te vinden van dit 643 jaar oude waterstaatswerk van onze voorouders. *Crempene* heeft daarover contacten met het Hoogheemraadschap waarbij onze archeologische werkgroep WAN

natuurlijk ook betrokken is.

Bij het afscheid van de familie Visser zeiden Nel en Rien dat zij blij waren deze week een nieuwe woonruimte in de "De Ronde" te hebben gevonden die over enige tijd beschikbaar komt. Zij hoeven dan geen rekening meer te houden met een hoog tij waardoor zij weer de platen voor de openingen in het onderhuis moeten schroeven.

Doordat zij hun hele leven in dit huis hebben gewoond spraken zij volmondig:

"Want dat risico hou je met dit huis altijd in je gedachten".

Met dank aan de fam. Visser voor hun medewerking en gastvrijheid.

Het café van Kees van der Heul, Rijdsdijk 40.

Waar nu op de gevel "BAR GEZELLIG" prijkt, stonden vroeger 2 huisjes.

Henk en Bert van Wijnen woonden hier omstreeks 1890; vanuit hier visten ze op zalm die in de zalmrokerij aan de Zalmstraat werd gerookt.

Het huidige pand werd gebouwd rond 1900 door de vader van Kees van der Heul, ook een Kees (Cornelis) van der Heul. Later werd zijn zoon de eigenaar en hij runde hier met zijn vrouw Johanna de zaak. Het was een echt dorpscafé, waar enkele bezoekers wel eens te diep in het glaasje keken.

Café "BAR GEZELLIG"

De visclub had hier op zondagochtend zijn eigen stek. Er stond en staat nog steeds een mooi biljart in de zaak. Menige Krimpense jongen heeft hier al op jonge leeftijd leren biljarten, ondanks dat je pas op je 16e in een café mocht komen. Kees was hier niet zo strikt in en van een klant hoorde ik dat als je een Marsje kocht van 25 ct. je zeker een uur mocht biljarten. Dat deed hij graag na schooltijd. Hij was toen plm. 11 jaar en is een goeie biljarter geworden.

Ik mocht hier van mijn vader vaak sigaretten halen., The Three Castles en soms kreeg ik een flesje Joy.

Achter het café lagen in de haven, wat nu het Karimatagat wordt genoemd (naar de tinbaggermolen die hier gelegen heeft) grote houten roeiboten. Die kon je voor 50 cent een hele middag huren. Om te gaan vissen of met vrienden en vriendinnen naar het "Hopie" te

roeien en daar op het strandje (aan de Zaag) te zonnen en te zwemmen.

Bij de grote dijkverhoging werden de omliggende panden en schuren afgebroken (Bezemer, Vermeer, Nobel) maar het café werd gerezen en daardoor ontstond er een groot onderhuis.

Te verhuren roeiboten achter het café

In 1963 werd het café verkocht aan Arie Mudde, Aai Mud, in de volksmond. Hij trok hier in met vrouw en 3 dochters en deze familie zorgde voor meer vertier op de Rijdsdijk. Het café werd "Café Royal". Binnen werd de zaak gemoderniseerd. Bij mooi weer ging Aai het dorp rond met een ijscokar.

"Karimatagat"

Rond 1985 trok de fam. Mudde zich terug uit het café en werd de zaak voortgezet door Appie van Tuil.

De biljartclub bleef en ook het darten werd gespeeld, maar voor de buurt gaf het café toch overlast, vooral na sluitingstijd. Ook met het schoonmaken nam hij het niet zo nauw, zodat het café een ongunstige naam kreeg.

De volgende eigenaren Lizette en Marina hadden de zaakjes beter voor elkaar.

Toch duurde dit ook niet lang en verscheen Niels Kaan, met Tony.

Pas toen Ben de Bruin en Anjo Middelkoop de scepter gingen zwaaien kreeg het café weer de uitstraling die het verdiende. In die voetsporen gaan Rudi Kwaytaal en Daniela Herrmann verder. Met af en toe een themafeest, en een buitenbar met Koninginnedag weet menige Krimpenaar de weg naar de Rijdsdijk te vinden. Een mooi terras aan het water maakt hier een lunchpauze voor de fietsers heel aantrekkelijk. Zelfs Sinterklaas komt tegenwoordig aan wal naast “BAR GEZELLIG.”

Ook dit pand gaat nu verdwijnen, nadat het meer dan 100 jaar beeldbepalend was voor dit stukje Rijdsdijk. Het stak overal bovenuit.

Met dank voor de foto's van Loes Holdermans-Mudde en informatie uit het boek van Jan van Lit, voormalige omwonenden en de huidige eigenaar.

Riet Visser-Bouter

“BARGEZELLIG” als stopplaats voor fietsers en motorrijders